

האשה נקנית פרק ראשון קידושין

לב.

עין משפט
נר מצוה

שְׂמַד א מִי פִּי מַהֲלִי
מַחֲרִים הֵלֵךְ ג שְׂמַד
עֲשֵׂן קִי טוֹשֵׁעַ יִיד פִּי
רַח טָטֹף הֵ
שְׂמַד ב מִי פִּי מַהֲלִי
מַעֲשֵׂר שֵׁי הֵלֵךְ יא
שְׂמַד ג מִי פִּי מַהֲלִי
מַחֲטָה עֲנִים הִלֵּכָה
יג:

שמו ד' עוש' י"ד ס'
 רמ עש' ה'
 נה"ס:
 שמו ה' מ"ו ס' מהל'
 ממרים הלכה ז'
 עוש' י"ד ס' רמ עש'
 ח:

שבת ו' ז מ"י פ"ד
מהלכות פסחדין
הל' ד' ו' ז'
שנ ח מ"י פ"ו מהל'
תמרים הלכה יא
טו"ט י"ד סוה"ר רמ פ"ק
יא

שָׁנָה ט מִי' פִּי'וֹ מֵהֶלֶל
מִתְחַדֵּשׁ הַלְכָה יֵא
טוֹשֵׁעַ שָׁם:
שָׁנָה י מִי' שָׁם הֵלֵל י
טוֹשֵׁעַ שָׁם כְּפִי
י:

שָׁנָה ב' מִיּוֹם שֶׁהָיָה
טוֹשֵׁעַ שֶׁהָיָה
יֵשׁ
שָׁנָה ל' מִיּוֹם שֶׁהָיָה
תַּ"ם הָיִיתָ טוֹשֵׁעַ
שֶׁסִּימָן רַחֵם מִעֵיף לָךְ:

תורה אור השלם
 1. כבוד את אביך ואֵת
 אמר למען ואֵת
 על האדמה אשר
 אלהך נתן לך:

שמות ב יא
ב רבב את ה מחנך

[illegible]

גליון הש"ס
נמ' בשל בן ע' נר"ס
פ"א מ"א דפסח: שם
הסתיל ליה ליקריה ע'
טורי אקן מגילה כח ע"א
ד"ה א"ת משנא:

תום' ר"י חוקן
 למטל מלאכה. מוטב
 ממלאכה. כמאמרו.
 [משער שני] על חומש.
 דאחר הוא על קרנן כי
 יבא איש כמעשר ורסן
 משיחוהו וקראו בו
 [אז]. ופאליס. אם
 האחד עז. מורה. חבו.
 עליו שוטל לפתח.
 להערה. מוטב להערה
 מוטב ממשער עז ולא
 חזן פורע חובק. אפס
 ונתן לו ד שפך כמ
 שמוטל עליו. אם שפך
 לו. מיה. רח הוא נתן
 מה שמוטל עליו ליתן.
 ותכלה מוטב. ונחבא
 ה"ר חוקן (שדרון) מטיבא.

ב יהודה אוטר משל בן. מדקדק ר"י למ"ד משנ בן אס נודמן לו
כיצד אל ואבידת עלמו ואבידת חזירו כיצד יעשה אס יעקוב
נכבדו אביו הלא אבידת חזירו קודמת כדאמרין באלו תמיאות
ב"מ דף ג. יבול אמר לו אצוי אל מחזיר יבול ישמע לו מ"ל
והיינו אל מחזיר שאומר לו עסק

כבודי דאל מחזיר כנסם לא אטערקן
קרא משמע א"כ דלצית חזירו
קודמת לכבוד אר וואס וואס יעסוק
בלצית חזירו ארי אצידמו קודמת
דכתיב (דברים טו) אספס כי לא יהיה
בך אציון (ד"מ ל: גה) שלך קודם לכל
ארס וואס יעסוק בלצידמו ארי כבוד
אציון קודם למאן דלמר משל בן
גוראס לר"י שנית כבוד אציו וואצית
חזירו יעסוק בלצידמו דהא דלמר
כבוד אר קודם היינו דוקא להניח
לאציו לעשות רצונו בממונו" לפי שזהו
גוף הכבוד: אר בלצידמו און שאין
האז נהנס בלצידמו עצמה: כיון
חייב להפסיד אצידמו בשביל אציו
ואע"פ דלמחרין בשמך כדו שט"ל
ארנקי ויטיל לוי וואסו מכליתו למ"ד
משל בן הסם מיידי בלצונו ענין שיש
לאז קודם רוח נצח בכוון שזורקו לים
למירמא איתמא ארנקי בימיה דאי
לאו הכי אר כנסם משלך רשע הו"א
הענין דהא שחיתו ואצילו הו"א

לפניהם נצטו להשתחו' וחספיהו
דשונא ארנא ומלכיהו נחמחו מ"ח מהנה
הבשלות הארנא ומש"ה אין להללויהו:
אורו ליה רבנן דרבי ירמיה במ"ד
מש"ה אב. תמנע שכן הלכה
וכן פסק בשאלמות דרב אחאי בפרשת
ישמע(ה) (סוף סימן טו) ופסק ריבא ללית
ליה לנא ארנא וליה ליה וכן חייב דבן לוי
אביו וכן פסק ר"י ור"ס דאס אין לנא
ממון והבן יש לו דלדריך הבן לפרנסו
משלו דלא יהא אלא אחר דלדמר
בגמרא שפחתה(ה) (בבבבס דף מט':)
א דרב אכפיהא לההוא גברא ואפיק
מיניה ארבע מאה זוזי לגדקו ודע
דלמרתין בירושלמי(ה) אמר רבי יוסי
הלוי דהויין כל שעעמתי בברי לי
כך שכופין את הבן לזון את אביו
ועוד יונאן מהא דלמר בירושלמי
דברי יונאן ורבי ירמיה הוי קאלי
באורחא אלא ההוא גברא וקא נשק
לבריה דרבי יונאן אמר מאי הוי
לך? אמר ליה רבי יונאן אמר מאי הוי

אמר ליה דלמחר ליה זיל עקוב צבא
כיוסמא כלומר הוריתי לו שיעשה כל
קצ שפירטנו צבא א"ל ואמאי לא אכפ"י
מר אמר ליה בגו' לו חספין צבמיה
אמר ליה את צריכת לכך פירוש ובי
לא ידעת דכופין פשיטא דכופין ועוד
רביה מירושלמי שפכמתי למעלה כד
את ה' מהוקך אם יש לו ממון חייב
ואם לאו פטור וכיכירי אב ואם נאמר
כד את אביך ולא אמר דשטמין בין
יש לו ובין אין לו הון:

דמחיל ליה ליקריה. וזכר
לומר שהושיעו קודם לכן
שלא יהא כמו נחמיו (בשר)
חזיר ועלה בידו בשר טהור דאמר
לקמן בפ' במתא (דף פא:) שזרין
מחילה ובפרה: ו**ותיפוק** ל' משום
דרבא נשקין נניהו. לפוס ריהטא
ה"ק ואפילו יהיה סקלה חמומה היו
נשקלים ואין זה נכון לפרש שלפי מה

היא קנה אלא הכי פירושו למה לי שריפה חמורה אפילו הם שוות ונשקלים ינהו:

מֵאֵל מִי. מֵאֵיכֶל וּמִכֶּדֶד: מֵאֵי נִפְקָא לֵב מֵיִיִּם. מֵאֵי
 יִסְתְּרוּן יִם אֵיכֶל לְגִבִּים: שׁוּדִין זֶה לֹא מַעֲשֵׂר שֵׁנִי. אֵס יִם
 מֵעֵשֶׂר הָאֵלֶּיךָ שֵׁנִי יִסְתְּרוּ: הֵכֵן מִשְׁלֹן לְלוֹדֵךְ אֲבִיךָ בְּלֹא חֹמֶשׁ וְלֹא
 חֹמֶר הָרֵב. מִכֶּדֶד שֵׁנִי בְּגִפּוֹף שֵׁנִי כֹא אֹהֵבֵן וּמוֹנֵעֻתֵי עֲלֵי וְלֹא
 לְגִבִּים יִהְיֶה וְהָאֵל כִּמִּי

מַשֵּׁל מִי רַב יְהוּדָה וְ
 בֶּר אֲשֶׁרֵיא אָמַר "מִשֵּׁ
 לִרְב יִרְמְיָה וְאִמְרִי לָהּ
 כַּמֹּד מִשֵּׁל אֶב מִיָּתָה
 אֲכִיךְ וְאֵת אֲמָךְ וְנִאֲמַרְתִּי
 מִה לִּהְיוֹת בְּחֶמְדִּי כִּי־
 וְאִי אִמְרַת מִשֵּׁל אֶב
 לְכִיטוֹל מִלֵּאכָה ח"ש" וְ
 הָאֵב וּבְנֵי הָרֵב וְתַלְמִידֵי
 שְׁנֵי "וּמַאכִילִין זֶה לָהּ
 מִשֵּׁל אֶב נִמְצָא זֶה פֶּסֶק
 לֹא צָרִיכָא לְהַעֲרֵפָה
 עֲלָהּ אָמַר רַבִּי יְהוּדָה

ב הוּא: **מָשׁוֹס לַפָּנִי עוֹר.** שְׁמוֹרָה
נִתְּנוּ לַחֲמוֹל: **כְּפֹמְבִינִי.** בְּמָקוֹס
הַתַּפְּרִיחַ שְׁלֹמֹה נִחְסַר מִדְּמִיו כִּכְךָ
שִׁמְעוֹ בְּשִׁלּוֹ: **הַנְּשָׁרְפִין בְּנִסְקָלֵין.**
בְּשִׁמְעוֹ אֶחָד מִן הַנְּשָׁרְפִין נִתְעַבַּר
בְּנִסְקָלֵין הִרְבֵּה וְקִי"ל (פְּסֻדָּה ד' עט:)
חִיבִי מִיָּמוֹת שְׁמֹרָה שֶׁנִּתְעַבְּרוּ
אֵין יָדוּעַ אֶחָד מֵהֶן בְּקָלָה וְלֹא מֵהֶן
בְּכָל הַמִּשְׁרָא שֶׁכּוֹן יָדוּעַ בְּקָלָה שְׁאִין אֶחָד
לֹא נִתְחַיֵּב עָלָיו: **רַבִּי שִׁמְעוֹן אֹמֵר**
וְיִדּוּ בְּסָקִילָה. שְׁהִיא קָלָה לְדַחֵי לִיה
שִׁמְעוֹן שִׁמְעוֹן שְׂרִיפָה חֲמוּרָה מִסְּקִילָה
וְעַמָּה מִפְּרַשׁ כְּמִסְתַּדְרִין (דף י:.)
אֹמֵר לִיה רַב יְהוֹדָה בְּרִיֵּשׁ. דְּרַב
חֻזְקָל לְרַב יְחֻזְקָל אֶבֶן לֹא תִמְנִיץ
יִבֵּי הַנְּשָׁרְפִין בְּנִסְקָלֵין וְהוּוֹ נִסְקָלֵין
כִּי דַּחֵ"כ אֲמַחֵ תִלִּית עֲשֻׁמָּה מִשְׁוֹס
שְׂרִיפָה חֲמוּרָה מִיֻּסּוֹף לִי לְדַחֵי
מִיָּמִיר כּוֹנֵן בְּשְׂרִיפָה דַּחֵ"כ אֶחָד לֶךְ
חֲסַר מִיַּעוּט: **הַנְּסָקֵלֵין בְּנִשְׁרָפִין.**
אֲבָ"שׁ גַּם בְּנִשְׁרָפִין רֹבֵעַ יָדוּעַ בְּקָלָה
פְּסִי שְׁהִיא קָלָה: **הַנֶּסֶךְ בְּכֶן הוּא**
שֶׁמֶרֶץ לִיה לְרַבִּי שִׁמְעוֹן כו'. הִיא
קִתְּמָרִי שֶׁהִסְקִילָה חֲמוּרָה לֹא עֲשֻׁמָּה
הִיא לְמִלְמִיתִיָּהוּ אֶלָּה הִיא אֲמָרִי יָדוּעַ
בְּשְׂרִיפָה בְּתַר רֹבֵעַ וּדְקָאֲמַרְתָּ יָדוּעַ
בְּסָקִילָה לְהִקָּל עֲלֵיהֶם אֵין אֶחָד מִיָּקָל
לִבְּנֵי חֲמוּרִי שֶׁהִסְקִילָה חֲמוּרָה: לֹא
יִמָּא לֵאבֹדָךְ הִבִּי. הַלְדוּעִי פִּתְחֹס
הוּא טוֹעָה דְקָאֲמַרְתָּ לִּי לֹא תִמְנִיץ
לִי: **כִּי כְּסוּב בְּסוּרָה לְעוֹרִי קֹא**
לְבַרְתָּ לִּי. וְהִיא לֹא כְּמוֹרָה לוֹ
נִתְעַבַּר עַל דִּ"ח: **מִקְרָא כְּסוּב בְּסוּרָה**
דְּ. וְאֹמֵר לוֹ הַמִּקְרָא כְּמוֹ שְׁהוּא כְּסוּב
הוּא עֲלָמוּ יֵבִין שְׁטֵטָה: **אֶבֶן אֹמֵר**
שְׁקִינִי מִיֵּם. וְכִי מְלֹא אֲחֵרֶת לְשִׁמְעִי
עֲשׂוֹת כְּגוֹן לְקַבֵּר אֶת הַמֵּת אֶל לִיחֵיָּה: הַכֹּהֵן

ובבוד אביו אמר רב מתנה הלכה כאסי בן יהודה
ו"ר מתנה אמר רב חסדא יהאב שמחל על כבוד
שמחל על כבודו אין כבודו מחול ורב יוסף אמר
כבודו כבודו מחול שנאמר (וי') הולך לפניו יומם
ותם הקדוש ב"ה עלמא דיליה הוא ותורה דיליה

מסורת הש"ס

[illegible]

מוסף רש"י

[illegible]

מוסף תוספות

א. כגון שחוט לי בהמתך.
תוס' כ"מ לג. ב. דאביו
נהנה מגוף הבהמה. שם.
ג. שאינו נהנה מן האבירה
שמפסיד הבן אע"פ שהוא
נהנה שהיה מכבודו בדבר
אחר בשעה שמתחור

ובקשה האכידה. תוס' ב"מ לג. ד. דעובר בכל תשתיים ואין חייב לכבדו בזה. תוס' הרא"ש.
היא דאמי אפי' מחזר על המתים לא שיתן לו כסותו ויתור על המתים אלא בגופו מכבדו
אכתו ומחזר זה צריך לחזר על המתים. תוס' הרא"ש. ועי' מהרש"א.

מקו

אי לית ליה לאב וריוח לכן כייפין ליה ישקלינן בתורת צדקה. כך כתוב בתורה. פי' דקס"ד רב
ך, ושני דקאמר המסוק כמו שכתוב והוא עצמו יכין שטעה. ור"ח והר"ם (ממרים פ"ו ה"א) כ
כמוהו.

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones